

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa D. P.
przeciwko S. K. i Skarbowi Państwa - Ministrowi Transportu, Budownictwa i
Gospodarki Morskiej
o zapłatę, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2014 r.,
na skutek skarg kasacyjnych S. K. i Skarbu Państwa - Ministra Transportu,
Budownictwa i Gospodarki Morskiej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 listopada 2012 r.,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną Skarbu Państwa;**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej
pozwanego S. K.;**
- 3. zasądza od pozwanego Skarbu Państwa – Ministra
Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej na rzecz
powódki 1 800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem
kosztów
postępowania kasacyjnego;**
- 4. zasądza od pozwanego S. K. na rzecz
powódki 1 800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem
kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie złożono dwie skargi kasacyjne: pozwanych K. i Skarbu Państwa. Skarga kasacyjna Skarbu Państwa podlega odrzuceniu ze względu na przekroczenie terminu do jej wniesienia. Skarb Państwa otrzymał odpis orzeczenia dnia 13 maja 2013 r., dwumiesięczny termin do wniesienia skargi upłynął zatem dnia 13 lipca (art. 398⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 112 § 1 k.c.). Dzień 13 lipca 2013 r. wypadł w sobotę, która nie jest dniem ustawowo wolnym od pracy w rozumieniu art. 115 k.c., zatem skarga kasacyjna najpóźniej powinna zostać wniesiona właśnie w sobotę. Skargę tymczasem nadano dopiero dnia 15 lipca 2013 r., a więc po terminie. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanego K. do rozpoznania powołano się wyłącznie na jej oczywistą zasadność. Choć zgodzić się trzeba ze skarżącym, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w zakresie przyczyn oddalenia apelacji skarżącego jest dość lakoniczne, to jednak nie świadczy ono o oczywiście nieprawidłowym zastosowaniu i interpretacji prawa. Sąd II instancji wyraźnie nie podzielił zarzutów apelacyjnych, a brak pogłębionych aspektów analizy niektórych podniesionych w apelacji kwestii wynika z akceptacji dla uzasadnienie i rozstrzygnięcia tych problemów przez Sąd I instancji. Poza tym orzeczenie Sądu Apelacyjnego w tym zakresie nie budzi merytorycznych zastrzeżeń – mimo zwięzłości jest przekonujące, zwłaszcza odczytywane łącznie z badanym przez Sąd II instancji zaskarżonym orzeczeniem Sądu I instancji. Ewentualne wadliwości i niejasność tego uzasadnienia mogłyby być podnoszone przez skarżącego jako uzasadnienie podstawy kasacyjnej w sprawie, jednak nie przemawia za oczywistą zasadnością skargi.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.